

Mål C-57/23

Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler

Datum för ingivande:

2 februari 2023

Domstol som begär förhandsavgörande

Nejvyšší správní soud (Högsta förvaltningsdomstolen, Republiken Tjeckien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

26 januari 2023

Sökande:

JH

Svarande:

Policejní prezidium

Saken i det nationella målet

Talan om fastställelse av att det är fråga om ett rättsstridigt ingripande när åtgärder vidtagits för att identifiera, lagra prover från, och uppgifter om sökanden samt när dennes personuppgifter, som upprättats genom dessa åtgärder, senare lagrats.

Föremål och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Artikel 267 FEUF

Tolkningsfrågorna

- 1) Vilken grad av åtskillnad mellan olika registrerade krävs enligt artikel 4.1 c eller artikel 6 jämförd med artikel 10 i direktiv 2016/680? Är det förenligt

- med kravet på minimering av personuppgifter, eller med skyldigheten att göra åtskillnad mellan olika kategorier av registrerade, att en nationell lagstiftning tillåter insamling av genetiska uppgifter om alla personer som misstänks eller åtalas för att ha begått ett uppsåtligt brott?
- 2) Är det förenligt med artikel 4.1 e i direktiv 2016/680 att polismyndigheterna, med hänsyn till det allmänna syftet att förebygga, utreda eller avslöja brott, bedömer behovet av att fortlöpande lagra en DNA-profil på grundval av sina interna bestämmelser, vilket i praktiken ofta innebär att känsliga personuppgifter lagras på obestämd tid, utan att det har fastställts någon högsta tillåtna tidsgräns för lagring av dessa personuppgifter? Om så inte är fallet, enligt vilka kriterier ska det i förekommande fall bedömas huruvida varaktigheten av lagringen av de personuppgifter som samlats in och lagrats för detta syfte är rimlig?
  - 3) När det gäller särskilt känsliga personuppgifter som omfattas av artikel 10 i direktiv 2016/680, vilket minimikrav gäller för de materiella eller processuella villkor för att erhålla, lagra och radera dessa uppgifter, som i en medlemsstats lagstiftning ska regleras på grundval av ”allmänna bestämmelser”? Kan även rättspraxis anses utgöra ”medlemsstaternas nationella rätt”, i den mening som avses i artikel 8.2 jämförd med artikel 10 i direktiv 2016/680?

Anförda unionsbestämmelser

Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 2016, s. 89) – artiklarna 4–6, 8 och 10

Anförda nationella bestämmelser

Zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (lag nr 273/2008 om Republiken Tjeckiens polisväsende) (nedan kallad polislagen) – 65 §:

”(1) Vid utförandet av sina uppgifter får polisen, i syfte att i framtiden identifiera

a) personer som anklagas för att ha begått ett uppsåtligt brott eller som har delgivits misstanke om ett sådant brott,

[...]

ta fingeravtryck, identifiera fysiska kännetecken, mäta kroppen, göra bild-, ljud- och liknande inspelningar samt ta biologiska prover som gör det möjligt att få information om den genetiska sammansättningen.

[...]

(5) Polisen ska radera personuppgifter som erhållits i enlighet med punkt 1 så snart behandlingen av dessa uppgifter inte längre är nödvändig för att förebygga, utreda, avslöja eller lagföra brott... .”

Genomförandet av 65 § polislagen sker genom beslut av den tjeckiska polismyndighetens interna ledning i form av *pokyn policejního prezidenta* (instruktioner från polischefen). Innehållet i dessa instruktioner är inte offentliga och enskilda sökande ska ges tillgång till dem. Den hänskjutande domstolen har inte fått kännedom om deras innehåll.

Relevant är också den hänskjutande domstolens rättspraxis, enligt vilken det som förutsättning för att lagligen få samla in eller lagra personuppgifter krävs att villkoren i 65 § polislagen uppfylls, men också att proportionaliteten prövas i varje enskilt fall.

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet vid den nationella domstolen

- 1 Den 11 december 2015 väckte Policie České republiky, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality skupiny kriminální policie a vyšetřování (Republiken Tjeckiens polis, avdelningen för upptäckt av korruption och ekonomisk brottslighet, brottsutredningsavdelningen, Republiken Tjeckien) i Expozitura Plzeň (roteln i Plzeň, Republiken Tjeckien) (nedan kallad svaranden) åtal mot sökanden för förskingring. Den brottsliga handlingen bestod i att sökanden beviljades bidrag, trots att denne visste att ansökan inte uppfyllde kraven för att beviljas bidraget.
- 2 Inom ramen för det straffrättsliga förfarandet förhörde svaranden den 13 januari 2016 sökanden och begärde företeelse av dennes identifieringshandlingar. Trots dennes invändningar ålades sökanden att avlägga fingeravtryck och svabbprov [*buccal smear*] på grundval av vilka svaranden upprättade en DNA-profil av sökanden. Svaranden tog också fotografier av sökanden och gjorde en beskrivning av denne, som svaranden därefter förde in i den tjeckiska polismyndighetens respektive databaser (nedan kallat det angripna ingripandet).
- 3 Genom lagakraftvunnen dom av den 15 mars 2017 från Městský soud v Praze (Distriktsdomstolen i Prag, Republiken Tjeckien) dömdes sökanden dels för förskingring, dels för missbruk av offentlig ställning. Sökanden begick dessa handlingar i egenskap av biträdande minister genom att utöva sitt betydande inflytande över beslutet om godkännande av ett ekonomiskt stöd och genom att på ett riktat sätt besluta att ansökan skulle beviljas samt stödet utbetalas till

ifrågavarande medborgarorganisation, trots att sökanden visste att uppgiftsgivaren inte uppfyllde villkoren för beviljande detta stöd. Genom sökandens handlande vållades Republiken Tjeckien skada till ett sammanlagt belopp av 4 500 000 tjeckiska kronor.

- 4 Sökanden väckte talan den 8 mars 2016 och yrkade att det skulle fastställas att det angripna ingripandet var rättsstridigt.
- 5 Genom dom av den 23 juni 2022 biföll Městský soud v Praze (Distriktsdomstolen i Prag, Republiken Tjeckien) talan och slog fast att det angripna ingripandet var rättsstridigt. Vidare slog den domstolen fast att lagringen av sökandens personuppgifter (som erhållits på det ovan beskrivna sättet) i den tjeckiska polismyndighetens databaser, var rättsstridigt. Městský soud v Praze (Distriktsdomstolen i Prag, Republiken Tjeckien) förpliktade därför svaranden att radera alla sökandens lagrade personuppgifter från de ifrågavarande databaserna.
- 6 Městský soud v Praze (Distriktsdomstolen i Prag, Republiken Tjeckien) överklagade domen till den hänskjutande domstolen.

Parternas huvudsakliga argument i det nationella målet

- 7 *Svaranden* har gjort gällande att det angripna ingripandet inte har genomförts på ett rättsstridigt sätt. Svaranden påpekar att det enda kriteriet för erhållande av genetiskt material i dessa fall föreskrivs i 65 § polislagen, nämligen att det rör sig om en person som anklagas eller misstänks för att ha begått ett uppsåtligt brott. Detta kriterium är uppfyllt i förevarande fall. Svaranden anser sig inte vara skyldig att göra några andra bedömningar.
- 8 Svaranden anser sig även har bedömt proportionaliteten av insamlingen och lagringen av sökandens personuppgifter. Därvid har den tagit hänsyn till svarandens eventuella återfall i brott, upptrappning av dennes beteende och det faktum att sökanden tidigare har begått flera brott, det vill säga att sökanden återföll i olagligt beteende. När det gäller lagringstiden för sökandens personuppgifter har svaranden understrukt att den tjeckiska polismyndigheten har en mekanism för regelbunden (intern) kontroll av behovet av lagring av personuppgifter. För det andra avslutades brottmålsförfarandet i sökandens ärende år 2017 med en villkorlig dom på 4 år, det vill säga relativt nyligen. Mot bakgrund av den påstådda bristen på offentlighet i polismyndighetens interna bestämmelser underströk svaranden att de interna bestämmelserna i fråga hade gjorts tillgängliga för allmänheten inom ramen för rätten till information och att nationell lagstiftning vid behov alltid kompletteras av rättspraxis, vilket är fallet med 65 § polislagen.
- 9 *Sökanden* har i sitt yttrande för det första understrukt att det inte gjordes någon bedömning av ingripandets proportionalitet vid tidpunkten då den tjeckiska polismyndigheten vidtog denna åtgärd. Den utfördes helt automatiskt av polismyndigheten, med hänvisning till dels ordalydelsen i 65.1 a § polislagen, dels

den omständigheten att sökanden blivit anklagad för ett uppsåtligt brott. De kompletterande överväganden som svaranden i efterhand inkom med, om att sökanden i egenskap av gärningsman skulle fortsätta att begå olagliga handlingar i form av förseelser och att hans personuppgifter därför borde fortsätta att lagras i polismyndighetens databaser, kan inte beaktas, inte heller svarandens abstrakta och ogrundade åberopande av sökandens eventuella återfall i brott. Sökanden har med förvåning gjort gällande att fem år efter domen, enligt svaranden, är en alltför kort tid för att radera sådana uppgifter, trots att belastningsregistret i vissa fall kan strykas inom denna tid. Sökanden kritiserar också att polismyndighetens riktlinjer för genomförande av identifieringsåtgärder inte offentliggjorts i en situation där offentliggörandet av en lagbestämmelse utgör en nödvändig grund för en rättsstat. Enligt rättsstatsprincipen ska varje åtgärd som kan inskränka de grundläggande rättigheterna vara föreskriven i lag. Regler om polismyndighetens interna organisation, som i förevarande fall inte föreskrivs den nationella lagstiftningen, kan inte ersätta lag.

Kortfattad redogörelse för skälen till begäran om förhandsavgörande

Allmänna anmärkningar

- 10 Den hänskjutande domstolen hyser tvivel om huruvida vissa aspekter av den nationella lagstiftningen om inhämtande och lagring av personuppgifter för framtida identifiering, bland annat känsliga personuppgifter i form av en DNA-profil, är förenliga med unionsrätten eller med fast praxis från EU-domstolen och Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen). I detta sammanhang anser den hänskjutande domstolen att tolkningen av direktiv 2016/680 är väsentlig för att avgöra förevarande mål. Den hänskjutande domstolen anser att det, innan den klargör de olika tolkningsfrågorna i sak, är lämpligt att ta upp två allmänna frågor som är gemensamma för de tre tolkningsfrågorna.
- 11 För det första är direktiv 2016/680 ett relativt nytt unionsrättsligt instrument, med avseende på vilket relevant praxis från EU-domstolen hittills saknas. Tidigare rättspraxis avseende förordning 2016/679 (nedan kallad dataskyddsförordningen) eller dess föregångare direktiv 95/46, ger visserligen vissa tolkningshänvisningar som är användbara för ett antal frågor som har uppkommit här. Det framgår emellertid inte klart i vilken mån bestämmelserna i dataskyddsförordningen faktiskt kan tillämpas analogt på det specifika tillämpningsområdet för direktiv 2016/680. Även om de båda systemen skulle vara desamma, framgår det inte klart varför unionslagstiftaren fann det vara nödvändigt att anta specifika övergripande bestämmelser i direktiv 2016/680 som *lex specialis* i förhållande till dataskyddsförordningen. Det kan således antas att skyddet för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter i syfte att förebygga, upptäcka eller lagföra brott på ett eller annat sätt skiljer sig från det allmänna systemet för skydd av personuppgifter. Den gemensamma nämnaren för samtliga tre frågor

som ställts är en strävan efter att klargöra vad som ska ligga till grund för denna skillnad.

- 12 För det andra avser förevarande mål en storskalig insamling av en särskilt känslig typ av personuppgifter: genetiskt material och DNA-profiler av fysiska personer som upprättats utifrån detta material. En hänvisning till denna typ av personuppgifter finns uttryckligen artikel 10 i direktiv 2016/680, som inordnar genetiska uppgifter i systemet för ”behandling av särskilda kategorier av personuppgifter”, för vilken det föreskrivs ett absolut system för ”nödvändighet” i samband med ”skyddsåtgärder för den registrerades rättigheter och friheter”. Det framgår emellertid inte klart av denna rättsliga ram, eller ens av EU-domstolens hittillsvarande praxis – inbegripet praxis avseende motsvarande bestämmelser i dataskyddsförordningen – hur en sådan ”särskilt-särskild” föreskrift i praktiken ska skilja sig från den redan särskilda föreskriften i direktiv 2016/680 och den höga skyddsnivå för personuppgifter som återfinns däri.
- 13 Situationen i förevarande mål kännetecknas av att kriterierna för att besluta att inte genomföra identifieringsåtgärder, eller att radera personuppgifter, endast återfinns i rättspraxis i form av en icke uttömmande uppräknin g. De saknar dock rättslig grund. På grundval av en rad av dessa kriterier bedöms frågan, huruvida ett visst ingripande är proportionerligt, i praktiken av förvaltningsdomstolarna efter att en viss tid förflutit. Det är vanligt att den polismyndighet som utför identifieringen typiskt sett är i ett tidigt skede av utredningen – och kan då göra en bedömning i den omfattning som krävs, eftersom den kanske inte ens förfogar över de aktuella uppgifterna.

Den första frågan

- 14 I Europadomstolens praxis har det upprepande gånger understrukits, avseende skyddet av rätten till privatliv enligt artikel 8 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan kallad Europakonventionen), att det uppställs krav på att det i den nationella lagstiftningen i en fördragsslutande part till Europakonventionen måste göras en åtskillnad mellan brott för vilka DNA-prover samlas in med hänsyn till den skada som vållats samhället. Enligt Europadomstolen kan de personer som begått allvarliga brott, bland annat våldsbrott, för vilka det är motiverat att samla in och lagra DNA-prover, inte behandlas på samma sätt som personer som begått mindre allvarliga brott (se bland annat dom av den 13 februari 2020, Trajkovski och Chipovski mot Nordmakedonien, nr 53205/13 och nr 63320/13, dom av den 13 februari 2020, Gaughran mot Förenade kungariket, nr 45245/15, dom av den 22 juni 2017, Aycaguer mot Frankrike, nr 8806/12, eller S och Marper mot Förenade kungariket, nr 30562/04 och nr 30566/04, dom av den 4 december 2008).
- 15 Även EU-domstolen har i sin praxis generellt sätt betonat vikten av kravet på proportionalitet, även om det gäller tolkningen av andra rättsliga bestämmelser än i direktiv 2016/680, mellan allvaret i ingreppet i de grundläggande rättigheterna (det vill säga inhämtandet av personuppgifter) och brottets allvar – se bland annat

dom av den 6 oktober 2020, La Quadrature du Net m.fl., (C-511/18, C-512/18 och C-520/18, EU:C:2020:791, punkt 140), dom av den 21 december 2016, Tele2, C-203/15 och C-698/15, EU:C:2016:970, punkt 102, dom av den 2 oktober 2018, Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, punkterna 56 och 57, eller yttrande 1/15 (Avtal mellan EU och Kanada om passageraravgifter) av den 26 juli 2017, EU:C:2017:592, punkt 149.

- 16 Det är dock oklart vilken typ av proportionalitet som faktiskt avses här och i vilken utsträckning logiken med att upprätta databaser (systematisk, lagstiftande proportionalitet) automatiskt och direkt kan ersättas utan vidare överväganden med en individuell proportionalitetsbedömning med hänsyn till den konkreta gärningsmannen i varje enskilt fall (konkret proportionalitet, kasuistisk proportionalitet). Med andra ord, om lagstiftaren har gjort en tillräcklig åtskillnad på lagstiftningsnivå (vad gäller brottens art med hänsyn till deras allvar, samt fastställt ytterligare allmänna proportionalitetskriterier), är det då alltid nödvändigt att göra ytterligare bedömningar av proportionaliteten för varje provtagning i varje enskilt fall?
- 17 Den nationella lagstiftaren förefaller mena att den redan har gjort en direkt bedömning i 65.1 § polislagen om huruvida insamlingen av identifieringsuppgifter är proportionerlig, i den mån den endast är tillämplig på uppsåtliga brott och således har gjort en tillräcklig åtskillnad mellan de olika berörda personerna. Enligt denna logik är andra överväganden om individuell proportionalitet inte längre nödvändiga i konkreta fall. Detta resonemang måste emellertid anses vara otillräckligt.
- 18 Frågan är således vilken grad av åtskillnad mellan lagstiftning eller rättspraxis som direktiv 2016/680 förväntar sig av medlemsstaterna i detta avseende. Enligt artikel 6 i direktiv 2016/680 krävs endast en åtskillnad mellan, å ena sidan, personuppgifter om misstänkta och dömda personer och, å andra sidan, uppgifter om brottsoffer och tredje man. Denna uppräkningslista är emellertid endast exemplifierande (vilket framgår av uttrycket ”såsom”). Kravet på att de behandlade uppgifterna ska vara proportionerliga följer tydligt av de principer som anges i artikel 4 i direktivet, liksom av rättspraxis, men den konkreta räckvidden av denna bestämmelse är fortfarande oklar med avseende på den ställda frågan.

Den andra frågan

- 19 Den andra frågan avser proportionaliteten av den tid under vilken polismyndigheterna lagrar identifieringsuppgifter. Varken direktiv 2016/680 eller tillämplig nationell lagstiftning fastställer någon tidsbegränsning i förevarande fall.
- 20 Av artikel 4.1 e i direktiv 2016/680, liksom av EU-domstolens allmänna principer och praxis, framgår enbart att personuppgifter endast får lagras under den tid som är absolut nödvändig för ändamålet med behandlingen. Det är emellertid oklart

hur denna logik ska tillämpas i en situation där det angivna syftet är att förebygga, utreda eller avslöja brott som i sig är framåtblickande och begränsad i tiden.

- 21 När man bedömer om det är proportionerligt att lagra personuppgifter under en viss tid, kan man i praktiken se att det finns två olika typer av proportionalitet med hänsyn till olika ändamål: *strukturella* å ena sidan och *individuella* å andra sidan. Om *förebyggande, utredning eller avslöjning* av brott accepteras som ett allmänt legitimt ändamål, är det logiska och proportionella sättet att uppnå det att bevara uppgifter om så många registrerade som möjligt under så lång tid som möjligt. En polismyndighets databas, från vilken en sökande på begäran ska tas bort efter en viss tid, kommer snart att upphöra att fylla någon meningsfull funktion för att avslöja brott.
- 22 Vad avser proportionalitetsbedömningen i samband med *enskilda* personers eller gärningsmäns begäran om att få sina uppgifter borttagna från polismyndighetens databaser, anses däremot den fortlöpande registreringen utgöra en typ av fortgående bestraffning som, förr eller senare, utmynnar i frågan om den tid som har förflutit mellan att gärningsmannen delgavs misstanke eller fälldes, och dennes efterföljande ordinarie liv, inbegripet överväganden om risken för återfall.
- 23 Det är förståeligt att en eventuell regelbunden intern bedömning av huruvida en fortlöpande lagring av identifieringsuppgifter (som erhållits av den tjeckiska polismyndigheten) fortfarande är motiverad, görs i det strukturella syftet att effektivt bekämpa brott. Därmed uppkommer frågan huruvida det är förenligt med unionsrätten att det i nationell lagstiftning inte fastställs någon övre tidsgräns för lagring av uppgifter, med beaktande av att det på grundval av polismyndigheternas interna regelbundna bedömning, i praktiken snarare är möjligt att DNA-profiler som upprättats lagras utan någon tidsbegränsning.
- 24 Den hänskjutande domstolen har i detta sammanhang påpekat att den känner till institutet ”rätten att bli bortglömd”, vilket har fastställts i EU-domstolens praxis och därefter kodifierats i artikel 17 i dataskyddsförordningen. Frågan uppkommer emellertid i vilken mån detta synsätt och denna rättspraxis kan överföras på polismyndigheters databaser och direktiv 2016/680, vars funktion och användbarhet endast kan säkerställas om dessa databaser, i metaforisk mening ”inte glömmes”.

Den tredje tolkningsfrågan:

- 25 Den hänskjutande domstolen hyser inga tvivel om att de interna polisiära reglerna, i form av instruktioner från polischefen, inte uppfyller kraven på rättslig kvalitet och offentliggörande av lag. Sådana instruktioner utgör inte lag och kan per definition inte anses utgöra ”rätt” i den mening som avses i artikel 8.2 i direktiv 2016/680.
- 26 65 § polislagen har obestriddligen ställning som ”en medlemsstats nationella rätt”. Denna bestämmelse är emellertid inte i sig tillräckligt precis och detaljerad för att

kunna uppfylla kraven i artikel 8.2 jämförd med artikel 10 i direktiv 2016/680. 65 § polislagen innehåller till exempel inga bestämmelser om hur lagringen konkret ska ske, vilka typer av uppgifter som kan framställas från ett prov, och – när det gäller fortlöpande lagring av DNA-profiler – under vilka villkor de ska tas bort. Den innehåller än mindre någon av de garantier som krävs enligt artikel 10 i direktiv 2016/680.

- 27 Denna nationella lagstiftning har emellertid utvecklats genom en tolkning som överensstämmer med konstitutionen och rättspraxis. I skäl 33 i direktiv 2016/680 anges att "[n]är det i detta direktiv hänvisas till medlemsstaternas nationella rätt, en rättslig grund eller lagstiftningsåtgärd innebär detta inte nödvändigtvis en lagstiftningsakt antagen av ett parlament ... Medlemsstaternas nationella rätt, den rättsliga grunden eller lagstiftningsåtgärden bör emellertid i dessa fall vara tydlig och precis, och dess tillämpning förutsägbar för dem som omfattas av den ..."
- 28 Det framgår även av Europadomstolens fasta praxis att begreppet "rätt", i samband med prövningen av huruvida inskränkningar i grundläggande rättigheter är lagenliga, inte enbart omfattar lag, utan även rättspraxis (dom av den 26 april 1979, *Sunday Times mot Förenade kungariket* (nr 1), nr 6538/74, § 47, av den 24 april 1990, *Kruslin mot Frankrike*, nr 11801/85, § 29, och av den 10 november 2005, *Leyla Şahin mot Turkiet*, nr 44774/98, § 84–98).
- 29 Senare praxis från EU-domstolen har emellertid i detta avseende visat på högre kvalitetskrav på offentliggörandet av en "rätt" som inskränker de grundläggande rättigheterna. EU-domstolen har således slagit fast att, med hänsyn till den höga skyddsnivå som föreligger vid särskilt allvarliga inskränkningar i de grundläggande rättigheterna, så "kan endast en generellt gällande bestämmelse uppfylla dessa krav på klarhet, förutsebarhet, tillgänglighet och, i synnerhet, skydd mot godtycklighet" (se exempelvis dom av den 15 mars 2017, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, punkt 43). EU-domstolen har även kommit fram till en liknande slutsats i ett antal mål som rör just skyddet av personuppgifter, där den understrukt kravet på att en lagstiftning "måste även fastställa de materiella och formella villkor" som reglerar all användning av och tillgång till lagrade trafik- och lokaliseringssuppgifter (se, mer nyligen, dom av den 2 mars 2021, *Prokuratuur*, C-746/18, EU:C:2021:152, punkt 49, eller dom av den 5 april 2022, *Commissioner of An Garda Síochána m.fl.*, C-140/20, EU:C:2022:258, punkt 104).
- 30 Logiken bakom strängare kvalitetskrav i den lagstiftning som fastställer minimikrav för att erhålla, lagra och destruera DNA-prover, samt radera DNA-profiler som upprättats utifrån dessa prover, bör också vara tillämplig i förevarande fall. För detta talar artikel 10 i direktiv 2016/680, jämförd med skäl 37 i direktivet, enligt vilken dessa personuppgifter ingår i en särskild kategori av uppgifter som åtnjuter ett särskilt skydd. I ett sådant fall kräver unionsrätten att den nationella lagstiftningen åtminstone fastställer databasens allmänna ram, tillgången till denna, en mer precis definition av det sätt på vilket DNA-uppgifter används, inbegripet hinder för dess användning, – men framför allt, i enlighet med

artikel 10 – lämpliga skyddsåtgärder för fri- och rättigheter, bland annat genom att tydligt åtskilja mellan de typer av brott för vilka DNA-prover kan erhållas och de villkor under vilka DNA-profilerna kan eller ska sedermera raderas.

- 31 Något sådant föreskrivs för närvarande inte i de nationella bestämmelser som är tillämpliga i förevarande fall. Om liknande krav uttryckligen skulle tillämpas även i förevarande mål såväl som i andra mål vid förvaltningsdomstolar enligt 65 § polislagen, skulle konsekvenserna bli tämligen drastiska. Den nationella domstolen skulle nämligen vara skyldig att bedöma den nationella lagstiftningen som oförenlig med artikel 8.2, jämförd med artikel 10 i direktiv 2016/680, och alla biologiska DNA-prov och DNA-profiler som upprättats utifrån dessa, skulle anses vara rättsstridiga per automatik.

ARBETS
DOKUMENT